

INICIACIÓ A LA GENEALOGIA DELS JOVER, FILLS DE COPONS - I

Sergi JOVER i REJSEK

Poeta i membre de la ICGenHer

RESUM

Des de nen la mirada d'un nen i la comparació amb els amics i companys li fa notar els diferents cognoms i la diferència. Les preguntes que demanen aclariments i respostes, només obtenen vagues explicacions o silencis.

Paraules clau: Origen, curiositat, família, comparança, diferència.

ABSTRACT

Dès son plus jeune âge, le regard d'un enfant en comparaison avec ses amis et copains, lui font remarquer les différents noms et les dissemblances, les nuances.

Les questions qui demandent clarifications et réponses, n'obtiennent de ses parents que vagues explications ou silence.

Keywords: Origine, curiosité, famille, comparaison, différence.

Ja de petitó era un nen xafarder i preguntaire. Volia saber-ho tot i tot m'ho preguntava. Els meus cognoms sempre demanaven rectificació ortogràfica i penso que a l'escola, en el dia a dia, algunes senyoretetes mai me'ls van escriure correctament. Ja de petit, doncs, sabia quins eren els dos cognoms dels meus pares i xafardejava el DNI del meu pare, amb una filiació errònia: si l'àvia es diu Antònia, per què aquí hi diu Purificación? En aquest cas, recordo que la resposta va ser «Coses de la guerra». I el meu avi Luis? Per què no hi havia cap fotografia seva ni a casa ni a casa l'àvia. L...?

El 18 de juliol del 1957 va morir la meva àvia Antònia Dalmau Carreras, la mare del meu pare. Era llevadora a la Mutual Salus, al carrer de Septimània, on jo havia nascut sis anys abans... Les preguntes, la història familiar, la guerra –jo dormia sobre una arca amb un matalàs de clin vegetal que guardava la granota de color caqui i el corretjam amb els quals el meu pare havia fet la guerra– van anar fent un munt fins que l'agost del 1962 vaig marxar a viure a Le Locle, al cantó de Neuchâtel. Allò va ser una total immersió en el fred i la soledat més absoluts, la desaparició dels meus avis materns, dels meus oncles i tietes, dels amics de l'escola i del carrer. “Els del carrer Santa Perpètua contra els del passatge Frigola !” “Ens trobem a la plaça de la Creu!” van ser substituïts pel silenci més absolut. No us podeu imaginar com de silenciosa és la natura quan neva o quan el termòmetre marca els 27 sota zero... Això va posar a primer pla alguna disputa domèstica força cruel entre els pares, amb algun retret força punxegut llançat, sobretot, per la mare, que tenia molta millor punteria. Va ser llavors que vaig començar a triar i ordenar tota aquella informació barrejada: vaig començar a veure que tot allò que em semblava «normal» potser no ho era tant. Vaig recordar llavors que un estiu, devia ser el 1950 o el 1956, vam rebre a la casa de Gràcia el tio Amador, germà del meu avi Luis Jover Conde, que havia viatjat fins a Barcelona «con er tà». La meva mare li va fer gaspatxo per dinar. Potser va ser a Suïssa que vaig començar a interrogar el meu pare sobre el meu avi andalús, banquer i que ell no havia conegut o gairebé gens. Gens, ara ho sé. Tenia el record mitològic i borrós del seu pare llegint a Bilbao el teletip amb les cotitzacions de borsa i afirmava que treballava des de sempre per a la família March, que l'havia enviat més tard a Tetuán on havia mort abans de la guerra. Els qui estem interessats en el nostre passat sabem que la família sempre ha de ser interrogada i que sempre s'ha de separar el gra de la palla i, sobretot, rebaixar les exagerades llegendes a fets reals i verificables. No vull anticipar res però he pogut comprovar que en el cas que m'ocupa, el meu, havíem gairebé arribat a la invenció delirant. És clar que el sofriment inacceptable i dolorosíssim sempre queda anivellat amb la fantasia més divertida i exultant; i cadascú es defensa com pot en questa vida.

A trossets petits i desordenats vaig anar sabent moments àlgids de la meva història familiar. Em va costar molt ordenar-los i saber-ne el què i el com. El primer i determinant es va produir el 18 de juliol de 1957, el dia de la mort de la meva àvia paterna Antònia Dalmau i Carreras. Enmig de tot el dolor va sonar el timbre de la casa de República Argentina. Va anar a obrir en Carles Dalmau i Carreras, cosí germà del meu pare que llavors voltava els quinze anys i que sempre ha estat per a mi com un cosí gran; es va trobar al davant un home de quaranta anys fets que li va dir: «Vinc a veure la meva mare, no la vaig veure mai més viva des que ens va deixar al pare i a mi. Ara la vull veure morta». Era el farmacèutic Carles Flaquer i Dalmau, primer i únic fill legítim de la meva àvia. Seria massa llarg i avorrit explicar-vos el trencaclosques que aquesta bomba, amb les seves derivacions, va produir a la família amb més silencis que paraules. Mai en vaig poder, o saber, parlar amb el meu pare; només una vegada, dins del meu cotxe, aparcats davant del Drugstore del Passeig de Gràcia, quan el meu pare s'arrencava altra vegada a explicar-me la llegenda familiar, li vaig haver de dir: «Pare, això no m'ho expliquis més que saps que no és veritat», es va posar lívid i va callar. Cada Nadal, tots els meus cunyats coneixen i suporten estoicament la mitologia de l'origen del meu pare amb més paciència encara, ja que el meu sogre, en Jordi Pallàs i Sibecas, també era farmacèutic i va estudiar en uns anys en què els d'aquest ofici a Barcelona es coneixien tots. Ara ja són tots morts i la historieta de Nadal ja s'ha acabat. La llegenda era senzilla i fàcil de seguir com un conte. L'àvia, que havia anat a viure a València –mai no he sabut perquè– i es va quedar viuda i anava a fer companyia a una veïna que estava molt malalta al pis de dalt, es va enamorar del seu veí, que li va fer dos fills. En Lluís Jover Conde, el meu avi cordovès, treballava per a la família March, que li va demanar de col·laborar en un negoci al Marroc on va morir ràpidament d'unes febres malignes. Dues vegades vídua, la meva àvia va haver de treure's el títol de llevadora per poder sobreviure. L'any 1929 va treballar a la fira universal de la ciutat, a l'hotel on ara hi ha el Moll de la fusta, on va conèixer la navarresa, la Primi Mayayo, amb qui va viure fins a la seva mort.

I. BARTOMEU JOVER, = Esperança

Fills:

Joana Jover, *1505

Antoni Jover, que segueix.

Mariana Jover, *1518.

II. ANTONI JOVER, = 1600 amb Cecília Queraltó, filla de Domingo Queraltó i Eulàlia.

Fills:

Antoni Jover i Queraltó, que segueix.

Juana Jover i Queraltó, *1604.

Pere Jover i Queraltó, *1605.

Joana Jover i Queraltó, *1610.

Coloma Jover i Queraltó, *1613.

Jaume Jover i Queraltó, *1615.

III. ANTONI JOVER I QUERALTO, *1602, = 1632 amb Maria Anglada, filla de Pere Anglada i Eleonor.

Fills:

Geronima Jover i Anglada, *1635.

Pere Jover i Anglada, *1639.

Antoni Jover i Anglada, *1640, que segueix.

Margarita Jover i Anglada, *1642.

Geronima Jover i Anglada, *1645.

IV. ANTONI JOVER, *1640 = amb Àngela Sans

Fills:

Josep Jover i Sans, *1666.

Maria Jover i Sans, *1668.

Josep Jover i Sans, *1671, que segueix.

? Jover i Sans, *1674.

Joan Jover i Sans, *1676.

Joan Jover i Sans, *1678.

V. JOSEP JOVER, *1671, = 1698 amb Clara Torres, filla d'Antoni i Margarita, vídua de Joan Ortiga.

Fills:

Joan Jover i Torres, *1698.

Manuel Jover i Torres, *1703.

Pere Jover i Torres, *1705, que segueix.

Anna Jover i Torres, *1712.

VI. PERE JOVER I TORRES, *1705, = 1731 amb Francisca Romeu i Vidal, filla d'Amador i Maria Vidal.

Fills:

Pere Jover i Romeu, *1733.

Amador Jover i Romeu, *1735, que segueix.

Pere Jover i Romeu, *1737.

Josep Jover i Romeu, *1745.

Maria Jover i Romeu, *1747.

Apolonia Jover i Romeu, *1740.

VII. AMADOR JOVER I BRUFAU, *1735, = 1759 amb Teresa Brufau, filla d'Antoni i Francisca.

Fills:

Paulino Jover i Brufau, *1761.

Teresa Jover i Brufau, *1764.

Josepa Jover i Brufau, *1767.

Amador Jover i Brufau, *1770, que segueix.

VIII. Amador Jover i Brufau, *Cupons 1770, †Còrdova.